

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON
București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.librariaeikon.ro, www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUZAN, SILVIU

O nouă zi / Silviu Buzan ; pref. de Vianu Mureșan. - București :
Eikon, 2024
ISBN 978-606-49-1109-4

I. Mureșan, Vianu (pref.)
821.135.1

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

SILVIU BUZAN

O NOUĂ ZI

– roman –

Prefață de Vianu Mureșan

E I K O N

București, 2024

CUPRINS

<i>Despre ratați ca eroi literari</i> de Vianu Mureșan.....	5
Capitolul 1: Vârful Berevoescu	15
Capitolul 2: Bolnavul	21
Capitolul 3: Un colț de rai	29
Capitolul 4: La spital	37
Capitolul 5: Hârtia igienică	45
Capitolul 6: Câteva telefoane	49
Capitolul 7: Amintiri despre viitor.....	61
Capitolul 8: Eroul, profetul și poetul	73
Capitolul 9: ieșirea din labirint	89
Capitolul 10: Plicul	99
Capitolul 11: Un reabilitat model	103
Capitolul 12: La lucru	115
Capitolul 13: O zi aproape perfectă	125
Capitolul 14: Doar un pahar	131
Capitolul 15: Scandalul.....	137
Capitolul 16: Muntenegru	143
Capitolul 17: La păcănele	157
Capitolul 18: Excursia,.....	173
Capitolul 19: Stâna din vale	185
Capitolul 20: Încă o zi.....	195
Capitolul 21: O nouă zi	199

CAPITOLUL 1: **Vârful Berevoescu**

Gabi își mușcă buzele încercând din răspuțeri să își stăpânească frica. Pentru o clipă închise ochii, parcă pentru a se feri de situația neplăcută în care se afla, apoi îi redeschise brusc și se uită fix la prietenul său.

— Hai serios Rareș, nu pleca, nu are nici un rost ceea ce vrei să faci!

— Liniștește-te man, am să lipsesc doar un pic... Oricum avem telefoanele și, pentru orice eventualitate, putem vorbi, spuse amicul său pe un ton liniștitor, chiar ușor ironic.

— La ce ceață este jur că nu o să mai găsești drumul înapoi, ai să te rătăcești și nu o să ne mai întâlnim. Ce naiba, sunt prin zonă vreo zece vârfuri cam la fel! Haide să ne oprim și să așteptăm un pic să se ducă ceața, apoi, indiferent ce va fi, coborâm și ne întoarcem la mașină.

— Relax, într-o jumătate de oră sunt înapoi, spuse Rareș, încrezător în propriile lui forțe. Nu fi așa de speriat de bombe. Totul va fi bine.

Gabi își mușcă din nou buzele, dar nu mai spuse nimic. În scurt timp, nu avu de ales decât să se uite cu groază cum amicul său dispare în ceață. Apoi rămase singur. Cu o mișcare rapidă, își roti capul, uitându-se în jurul lui, parcă pentru a se asigura că nu mai este nimeni prin preajmă, după care oftă prelung și se așeză resemnat pe un bolovan.

„Dracu' să o ia de treabă, fix de ceea ce mi-a fost frică nu am scăpat. Parcă am avut așa o presimțire că o să rămân singur pe munte... Și acum ce dracu mă fac, dacă nu mai găsește drumul înapoi?”

După un timp, frigul îl făcu însă să se ridice. De cum se văzu în picioare, începu să facă câteva serii de genoflexiuni pentru a se încălzi.

„Mai stau un pic, apoi am să îl sun, poate am noroc și îl conving totuși să o lase baltă și să se întoarcă, dar și așa tot nu prea cred că mă poate găsi pe ceața asta. Ce naiba i-a trebuit să plece, de parcă este așa de important să găsească fix vârful Berevoescu... Că doar înainte să se lase ceața pe pajiștea asta alpină se vedeau mai multe vârfuri ce erau aproximativ la fel de mari. Dar el a vrut să pună piciorul exact pe ăla. Jur că nu pot să îl înțeleg.”

După câteva minute, Gabi nu se mai putu stăpâni și îl sună.

— Salutare. No bine no, eram curios să văd cum ești, nu vezi mare lucru, presupun... Nu ar fi mai bine să te întorci?

— Relax man, totul e ok, cred că a...

— Că ce...? Nu te mai aud...

„Ce naiba, nu îl mai aud... Parcă am auzit în telefon o bufnitură sau ceva de genul ăla, o fi căzut, o fi avut un accident, nu mai zice nimic și apoi telefonul s-a închis.”

În zadar încercă să îl resune pe Rareș, acesta pur și simplu nu mai răspundea. Gabi simțea cum panica începea să pună stăpânire pe el. I se păru că vede tot felul de forme prin ceață, fie un cap de lup, fie unul de urs.

„Poate că o fi avut un accident, o fi picat undeva, că pe ceața asta nu vezi bine nici la un metru în fața ta, sper numa' să nu fie ceva letal... Poate doar și-a scăpat telefonul și acum nu îl mai găsește. Trebuie să rămân lucid că de nu chiar că am

pus-o. Da' oricum e tare nasol ce se întâmplă. Nu prea am ce face, o să petrec toată noaptea aici, singur, pe muntele acesta blestemat, fără echipament adecvat, doar cu porcăria asta de pelerină de ploaie, fără mâncare și fără să pot să îmi fac un foc. Este frig, dar nu așa de frig să mor din asta, probabil însă că o să mă răcesc cum scrie la carte.”

Ca să se încălzească, mai făcu o serie de genoflexiuni urmată imediat de una de flotări, după care își aprinse imediat o țigară.

„Sper numai să nu mă atace un animal. Bine măcar că am amărâta asta de botă. Dimineața, când sper că se va ridica ceața, o să pornesc la vale. Cred că nu are nici un rost să mă întorc pe unde am venit... Degeaba ajung unde a parcat Rareș mașina că orișicum nu am cheile, deci nu pot să o conduc. Mai bine o iau pe cursul apei în jos, că așa nu am cum să nu dau la un moment dat de oameni.”

Lui Gabi i se păru că aude undeva în depărtare dăngănitul clopoțelilor unei turme de oi, dar sunetul era așa de îndepărtat și de greu perceptibil încât nici nu putea fi sigur că nu îi joacă mintea vreo festă.

„Ce nasol să petrec noaptea singur pe o pajiște alpină în Munții Făgăraș... în loc să mă pot culca liniștit la căldurică în cabană. Planul era clar, să urcăm rapid pe vârf și apoi să ne întoarcem seara la pensiune. M-a pus dracu' să particip la aventura asta... Mă simt acum de parcă aș fi Ulise pierdut undeva pe mare și nu mai găsesc drumul spre casă. El, săracul, până la urmă a reușit să se reîntoarcă în Itaca, tot așa sper să ajung și eu cu bine în Cluj. Diferența este că pe el îl aștepta Penelopa, iar pe mine din păcate nu mă mai așteaptă nimeni.”

Tocmai atunci sună telefonul. Era fostul său coleg de liceu, Veniamin Bădescu.

— Ce faci bătrâne? Haide la o bere!

— Nu pot acum! Spuse el, făcând un mare efort să nu îi tremure vocea.

— Iară te tragi pe cur? Haide că nu te chem la săpat șanțuri.

— Bine, dar chiar nu pot acum, scuze, sunt prins cu ceva, am să închid, răspunse Gabi dându-și disperat ochii peste cap.

„La dracu cu berile lui cu tot, de parcă de așa ceva îmi arde mie acum. Poate că ar fi trebuit să îi spun să sune el la salvamontiști, dar nu am făcut-o pentru că habar nu am ce să îi zic să le spun la ăia, habar nu am unde anume unde mă află... Unde să vină după mine?... Nu am cum să descriu locul ăsta, orișicum nici nu am prea fost foarte atent la drum, că m-am bazat pe Rareș. Măine, când sper că se va ridica ceața, am să sun, asta doar dacă o să mai am baterie, dar, la cum arată treaba, nu prea sunt mari șanse.”

Odată cu lăsarea întunericului, frigul deveni mai tăios. În zadar încercă el să se acopere cât putu de bine cu pelerina de ploaie, frigul puneă stăpânire încet dar sigur pe corpul lui. Pentru a micșora suprafața expusă, se ghemui lângă o stâncă într-o adâncitură naturală pentru a se feri de vânt, dar nu vântul și frigul erau marile lui probleme, ci faptul că nu putea să vadă ce este în jurul lui și, de asemenea, faptul că telefonul îi era aproape descărcat. Toate acestea nu făceau decât să îi sporească teama.

Deodată, auzi un zgomot undeva în dreapta, inima începu să îi bată tare de simți că îi sparge coșul pieptului.

„Aoleu! 'Ai de capul meu. Ce este acolo?! Ce se aude? Ce mă fac acum?”

Gabi sări ca ars în picioare și ținu bota strâns cu ambele mâini, în timp ce încercă cu disperare să pătrundă cu privirea prin ceață. După ce stătu în alertă pentru câteva minute, se

întoarce înapoi în adâncitură, își scoase briceagul și începu să ascuță bota la ambele capete. După ce termină, își deschise rucsăcelul. Sticla de apă era goală, din ciocolată și pachetele cu biscuiți nu mai erau decât ambalajele pe care cei doi prieteni nu au vrut să le arunce în natură. În afară de acestea, în rucsac se mai găseau doar o pelerină de ploaie și sticla de țuică a prietenului său.

„Noroc că am bricheta, dar din păcate, nu am lemne uscate și astfel nu am cum face un foc. Dar cu țuica asta ce dracului să mă fac? Mai bine nu o aveam, bine ar fi fost să o fi băut el pe toată.”

După ce își aprinse o țigară, luă sticla, se uită lung la ea, după care își mușcă buzele cu ciudă și o băgă rapid înapoi în rucsac.

„Asta ar mai lipsi: să mă reapuc de băut... Atunci totul va fi fost în zadar. Mai bine mor dracului decât că recad în cloaca în care m-am zbatut atâta amar de vreme.”

Timpul se scurgea extrem de încet pentru el, minutele i se păreau ore, iar orele parcă durau cât zilele. După o vreme, Gabi simțea cum, pe lângă toate relele, mai începea să îl preseze acum din ce în ce mai insistent dorința de a bea din nou.

„Poate mor dracului dintr-o prostie, măcar să mai beau o dată... dar totuși nu pot face una ca asta. Dacă iau și numai un gât s-a dus totul, ajung iară acolo și chiar nu mai vreau și nu mai pot să o iau de la capăt.”

Din când în când, se uită nervos la ceas doar pentru a se mira de fiecare dată cum de trecuse doar așa de puțin timp.

„Naiba să o ia de viață, chiar nimica văd că nu îmi iese, nu îmi pică nici un zar câștigător. Jobul este cum este, cu Oana e clară treaba, cu bătrânul oricum nu sunt bine de foarte mult timp, bani am nu, perspective grozave iară cam nu prea văd,

de băut nu mai am voie, dracu' de viață, oare chiar merită să trăiești așa?".

Brusc, se ridică și, cu o mișcare fermă, deschise rucsacul de unde scoase sticla de țuică. Tremurând ușor, o deschise și o duse la nas, închizând ochii și mirosind pentru o clipă conținutul.

„Ah, e prună curată! Atunci când beam eram, măcar pe moment, fericit. Acum nu mai am nici nenorocita aia de bucurie. Jur că blestemată viață mi-a fost dat să am... Parcă mă apucă iară depresia.”

Mâna dreaptă era ferm încheștată pe sticlă. În cele din urmă, o duse la gură lipind-o pentru o clipă de buze.

„Ce dracului să fac? Să iau un gât sau nu? De ce trebuie eu să mă chinui în halul ăsta?”

Dacă am fi capabili să dăm timpul înapoi cu o jumătate de an, atunci am putea înțelege cu mult mai bine povestea lui Gabi. În urmă cu câteva luni, situația lui era cât se poate de diferită față de cea de acum. În urma unei tentative nereușite de sinucidere, Gabi era internat la Clinica de Psihiatrie din Cluj-Napoca, fiind diagnosticat ca suferind de o depresie atipică, agravată și de o dependență de alcool.

CAPITOLUL 2:

Bolnavul

— Da' să știi că sunt un pic stresat, spuse Gabriel Octavian Bunea sau Gabi, așa cum îi spuneau prietenii.

— Dar de ce? Întrebă Neluțu, încercând cu greu să își stăpânească ticurile nervoase.

— Pentru faza cu Rădulescu! Pune-te în locul meu, cred că și tu ai fi la fel. Dacă totul merge bine și reușesc, am scăpat din spital, gata, plec din salonul nostru și ajung în sfârșit acasă.

— Poate! Asta o să cam depindă de doctorul Rădulescu, el e șeful, el decide ceea ce se întâmplă în tot pavilionul ăsta. Oricum, mai ai trei zile până atunci.

— Vrei o țigară?

— Ți-am mai zis, eu nu fumez, răspunse Neluțu ușor absent, jucându-se între timp cu paharul lui preferat.

Cei doi pacienți se opriră pentru o clipă din plimbare și se așezară pe o bancă situată chiar la intrarea în curtea Spitalul Clinic de Psihiatrie din Cluj-Napoca.

— No bine no, dar jur că nu mai am răbdare până vineri, spuse Gabi, uitându-se insistent la fața rotundă și prietenoasă a noului său amic de salon.

„Așa mă simt de parcă aș vrea să evadez de la Alcatraz întocmai ca și Frank Morris în 1962... doar că momentan sunt la partea cu planificarea. Sper însă că nu crăp naibii în locul ăsta blestemat, ci să scap așa cum, foarte probabil,